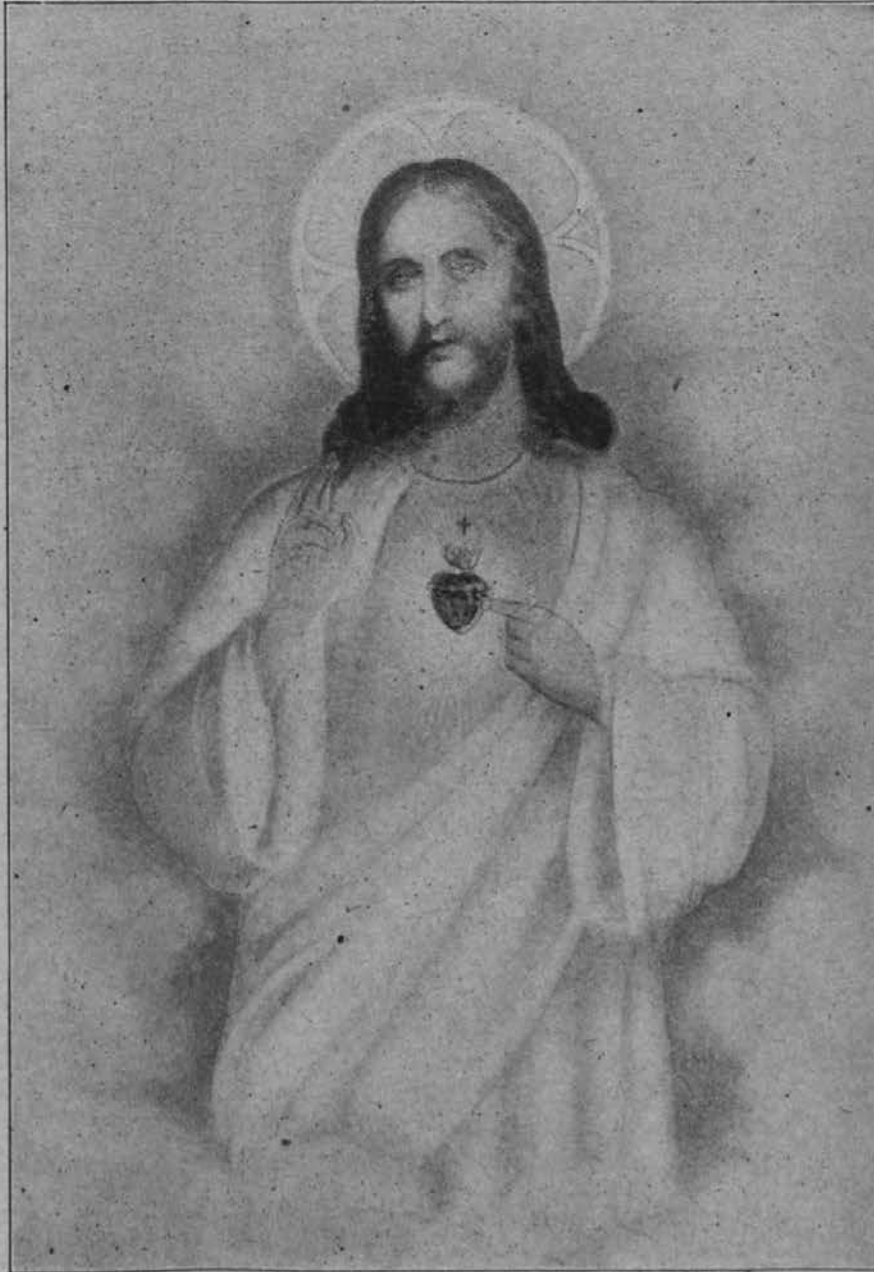

AVE MARIA

STEV. (No.) 12

JUNE 11th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

NAZNANILO.

S tem se naznaja vsem Ameriškim rojakom da je naše podjetje, ki je last slovenskega katoliškega delavstva v Ameriki, stopilo v najboljšo direktno zvezo s najuglednejšimi in najzanesljivejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji in tudi po vseh drugih državah v Evropi.

Naše podjetje si je nadelo nalogo že ob svojem početku, da bo služilo v dobrobit svojega naroda v naši novi domovini v Ameriki. Od prvega dne svojega početka pa do danes je to nalogo vršilo kar najbolj točno in zanesljivo. Skozi naše roke je romalo v vse dele Evrope na sto in sto tisočev dolarjev in vsaka pošiljatev je dospela na določeno mesto in se izplačala v primeri z drugimi najhitrejšo in prejemniki niso imeli nikakih sitnosti ob prejemu denarja. To nam potrjuje na stotine pisem, ki smo jih prejeli od svojih rojakov od tu in iz domovine. Da nam pa bo mogoče našim rojakom v Ameriki služiti še bolje kakor do sedaj, zato smo stopili v zvezo, kakor smo že omenili, z najuglednejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji, v zasedenem ozemlju, ki pripada sedaj po mirni pogodbi Italiji in tudi drugod po vseh državah v Evropi.

Da smo stopili v te zveze nas je privedlo to, ker smo bili priča nešteatih prever in sleparij, ki so jih doživeli naši ljudje v Ameriki zadnje čase, ko so sedali na limanice in vabljuje obljube raznih zakotnih agentov, ki so jemali od naših ljudi denar le iz izkoriščevalnih namenov.

Naše podjetje si je torej nadelo veliko nalogo delati za korist svojega naroda v Ameriki in ga tako obvarovati vsakih neljubih posledic pri pošiljanju denarja v staro domovino.

Zatorej rojaki! V Vaš lastni dobrobit bo, ako boste podpirali naše podjetje: prvič, pri nas boste našli najbolj točno postrežbo in drugič: obvarovali se boste prevar, ker mi Vam jamčimo za vsak cent, ki ga pošljete po nas kamorkoli.

Cene za pošiljatev denarja boste vedno našli v listu Edinosti in po njih se ravnajte kadar nam boste izročali denar, da ga pošljem v staro domovino ali že kamorkoli.

Za vse navodila pa se vselej obrnite na:

EDINOST.

1849 West 22nd Street

CHICAGO, ILL.

KADAR HOČETE POSLATI DENAR V DOMOVINO

tedaj se obrnite na podjetje Edinost in Vaš denar bo najhitreje v domovini.

Mi pošiljamo denar v stari kraj in na vse druge kraje Evrope najceneje, najhitreje in najzanesljivejšo.

Vsaka pošiljatev je zajamčena.

Zato je v Vašo lastno korist, ako se poslužujete pri pošiljanju denarja našega podjetja.

Vse pošiljatev naslovljajte na:

EDINOST

1849 West 22nd Street,

CHICAGO, ILL.

NOVI MOLITVENIKI DOSPEDI IZ STAREGA KRAJA.

- "Pri Jezusu", zelo praktični žepni molitvenik za fante ali može... \$1.00
- "Presv. Rešnje Telo", krasna knjiga zelo primerna za naše žene... 1.50
- "Sveta Družina", prekrasna mašna knjiga vezana v mehke platnice. Zelo priporočljiva za naše žene... 1.50
- Lavretanske Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Mati Čudovita, Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca 1.00
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca, s zlato obvezo 1.50

Naš mir in naša sprava.

H. B.

(Konec.)

Ko se je na svojo kulturo bahavo ponosna Evropa temeljito okopala v svoji lastni krvi, je namestnik nebeskega zdravnika na zemlji znova povzdignil svoj glas, v upanju, da ga tako britko preiskušena ne bo preslišala. Še predno so se njeni pariški in genfski padarji vsedli k posvetu in začeli s svojim konjederskim mazaštvom, je na novo konstatiral, da je vir vsega njenega gorja znotraj, v srcu, kjer mora biti tedaj tudi začetek njenega prerodenja. Srca mora Evropa in krščanski svet sploh vpodobiti božjemu Srcu Jezusovemu, če hoče spet priti do miru in sprave. Tisti, ki ju zdravijo morajo zajemati iz "Posode ljubezni in pravice", če ju hočejo ozdraviti. Če zajemajo drugod, so podobni lekarnarju, ki je dal napačna zdravila, od katerih bolnik v najboljšem slučaju nič nima, razun stroškov, v najslabšem slučaju mu pa lahko prikrajšajo življenje.

Da bi imel vsak vzor svoje tolikanj potrebne srčne kulture vedno pred očmi, je sv. oče Benedikt XV. pozval vse družine, ki spadajo pod njegovo očetovsko oblast, naj si izvolijo presv. Srce Jezusovo za družinskega kralja. V vsaki katoliški družini naj mu prirede častni kraljevski prestol. Ob njem naj se zbira cela družina k skupnim pobožnim vajam. Pri njem naj se vsi in vsak posamezen navdušuje in ogreva za najlepši vzor, za vpodobitev svojega po tem presv. Srcu. To božje Srce naj bi bilo družinsko duhovno ogledalo, brez katerega bi ne smela biti nobena dobra krščanska družina. Kakor ima danes menda vsaka družina vsaj družinsko ogledalo pri hiši, ki navadno visi na kakem priročnem kraju, tako se spodobi, da ima tudi kakšno duhovno ogledalo na častnem mestu. Ne bilo bi lepo, znamenje posvetnega duha v družini bi bilo, ko bi človek v krščanski družini pač našel stekleno ogledalo, če nima celo vsak svojega v žepu, mejtem, ko bi se po duhovnem zastonj oziral.

Če je v družini potrebno ogledalo za obraz, je tembolj potrebno za dušo, za srce. Ker to bi vendar ne bilo krščansko, ko bi si kdo vsak dan, še po večkrat in morda dolgo, ogledoval obraz svojega rojstva, kako se razcvita, ter na podlagi njegovega rezultata ta razcvit pridno negoval in morda še umetno podpiral in pospeševal, za svoje srce bi pa niti ogledala ne imel, ali bi se pa ne maral vanj gledati. Duša, srce se prav tako hitro znaže kakor obraz. Skrbeti za snažnost in prikupljivost obraza, s katerim se človek prikupi ali saj skuša prikupiti ljudem, zanemarjati pa dušo, srce, s katerim se prikupi Bogu, to še za pametnega človeka ni dobro spričevalo, tem manj za kristjana. Cvetoča pomlad obraza ima prav tako svojo jesen in zimo, kakor cvetoča

pomlad v naravi, mej tem ko ju cvetoča pomlad duše ne pozna. Zato mora vsak pameten človek, ki prizna ali veruje v posmrtnost duše, priti do zaključka, da se bolj spodobi in izplača skrbeti za lepo dušo, srce, katerega rože ne venejo, kot pa za lep obraz, katerega rožce se bodo koj osule. Tembolj se isto pričakuje od kristjana, če noče, da bi mu bil kristjanizem samo zunanji plašč, samo nekaka ločivna marka.

Lepšega ogledala, kakor je presv. Srce Jezusovo, si ni mogoče misliti in omisliti. Vse kar je lepega, vzvišenegega, plemenitega, dobrega, vidite v tem ogledalu in to v najvišji meri, brez najmanjše nasprotne primesi. Božje-človeško srce je samo eno, zato pa tudi najgloblja globočina vseh čednosti samo ena. To božje ogledalo vseh čednosti, naj bi bilo po želji sv. očeta postavljeno na častno mesto v vsaki krščanski hiši, da bi oči posameznih družinskih udov vsak trenutek padle nanj in bi v njih srcih neprestano odmeval božji poziv: Sin, hči, daj mi svoje srce, ter netil v njih hrepenenje z zaupno prošnjo: Vpodobni naše srce po svoje Srcu!

Srce Jezusovo kralj družin. Tudi s tem, da je sv. oče začel obnovo zrušenega družabnega reda s prenovljenjem družinskega življenja, je pokazal, da ni samo edini, ki je prav ugotovil sedež boleznih sodobne človeške družbe in nasvetoval pravo zdravilno sredstvo, ampak je tudi povedal, kje je pred vsem treba to sredstvo uporabiti, da bo zdravljenje uspelo. Pri družini je treba začeti. Družina je celica družbe. Kdor hoče imeti nov, pomlajen rod, mora začeti tam, kjer se rod pomlaja, pri družini. Družine polagajo podlago človeški družbi. Kakoršna podlaga taka stavba, ki je na njej pozidana. Če bodo družine družbi dobavljale dobre člane, bo družba dobra. Saj družba sama na sebi ne biva, je le pojem, bivajo posamezniki, ki družbo tvorijo. Kakoršni so tedaj ti, taka je družba. Dokler bodo družine družbi "lifrale" slab materijal, bo vedno razdrapana. Vse ogromno socialno delo za zboljšanje družabnih razmer, bo le bolj zunanje "flikanje". Raztrgana obleka se pač da zašiti, da še drži, a tisto ni več, kakor nova. Enako je z razdrapano družbo. Podivjan rod, kakor ga je rodila svetovna vojska, se bo z vstrajnim in smotrenim delom še dal malo "poflikati", seveda le s pravim resničnim kulturnim delom v smislu večnih vzorov. Na kako popolno prenovljenje in pomlajenje pa pri njem prav tako ni misliti, kakor pri človeku, ki ima marazem ne na popolno ozdravljenje. Tudi rodovi imajo svoj marazem, svojo ostarelost.

Zato pa kdor hoče temeljito prekrasiti sedanjo človeško družbo, česar je tako živo potrebna, mora začeti

pri viru življenja, pri družini. In tam je začel namestnik božjega zdravnika na zemlji, sv. oče papež, znamenje, da je prav začel. Da bi ga krščanske družine le poslušale in se z zaupanjem prepustile njegovim večim rokam. Da bi le svoje mlado življenje pridno grele ob ognjišču ljubezni božjega Srca Jezusovega, kralja družine. Vse drugačen rod bo spodraščal, če ga bo dan za dnevno obsevalo blagodejno solnce presv. Srca, rod, ki bo imel srce, ne samo glavo, srce ne le zase, ampak v prvi vrsti za Boga, potem pa radi njega tudi za druge. Ljubezen tista plemenita ljubezen, ki je v nebesih doma in po božji dobroti iz presv. Jezusovega Srca izžareva v na-

žuje, ljubezen družni. Zato pa dokler bodo bogopozabni diplomatje ali kdorkoli, ki se tega ne zaveda, kovali mir in spravo, ju čakamo zastonj. Pričakujmo ju samo od znotraj, iz src, od božje ljubezni ogrelih. Toplota ima to lastnost, da gotove predmete razteza.

Tudi ljubezen, ta nadnaravna toplota, širi srce, tako razširi, da je v njem prostora za vse, tudi za najhujše sovražnike, nasprotno je pa pomankanje ljubezni krči, človek postane ozkosrčen sebičnež, ki vidi samo sebe. Če niso samo posamezni taki, ampak ljudske mase, družba, o kakem miru očitno ne more biti govora. Posamezni in narodni se koljejo za korita. Seve tudi

ša srca, če jih najde pripravna, bo zopet ogrela zdaj tako ledeno mrzli svet in mu po dolgi, mrzli zimi zopet prinesla toplo pomlad. Ona in samo ona nas more zopet zbližati in na novo pobratiti.

Vsiljen mir in vsiljena sprava, naj bo že mej posameznimi ali pa mej skupinami, je le netivo novih nemirov in novih razprtij. Za nekaj časa se razprti straniki morda vdati sili, a znotraj kuha vsaka svoj srd in črt naprej in čaka ugodne prilike za maščevanje, ki tem silneje izbruhne, čem delj je bilo zadrževano. Sila razdru-

posamezna, božje ljubezni še tako plameneča srca, nam ne bodo vrnila toliko zaželjenega miru in sprave. Maso je mogoče le z maso obvladati. Zato se mora vse dobro strniti v nekako sveto vojsko pod zastavo presv. Srca Jezusovega in v strnjenih vrstah, gnano od ljubezni božje skušati dosedanjemu kuturnemu toku, ki je prišel na tako velik boben, dati novo smer, proti srcu. Ker pa to ni zgolj človeško delo, bo treba tudi pridno moliti in prositi:

Srce Jezusovo, naš mir in naša sprava, usmili se nas,

LILIJA IZ RAJA.

K.

"Da sestra! Tudi ti boš morala iti. Vendar brez moza ne moreš. Lepo bi bilo, ko bi mi vsi skupno potovali. Vendar sedaj še ni ravno tako mrzlo in slabo vreme, kakoršno bo čez nekoliko tednov kajti zima še le nastopa, dasi je že sedaj neprijetno. Zato nama ne kaže drugače, zlasti radi Marije, kakor da se takoj podava na pot, da prideva v Betlehem, dokler ne bo potovanje za Marijo še težje, ji je rekel Jožef.

"Dobro, Jožef, je rekla žena Kleofova, "kar pojdiva! Moj mož se mora itak vrniti vsaki dan. Res bi bilo tudi za me veliko ljubše, ako bi šli skupaj. Koliko lažje bi potovali! Vendar imaš prav! Marija bo vsaki dan težje potovala. Le pojdiva brez skrbi. Jaz bom ostala tukaj in počakala moza. V Betlehemu se bomo pa našli". In dogovorili so se, kje se bodo našli v Betlehemu.

Jožef in Marija sta se takoj drugi dan na vse zgodaj odpravila na pot. Marija je sedla na osla, Jožef je pa za uzdo vodil žival, da je skrbel za to, da je žival bolj mirno korakala, ker se je bal za Marijo in ji je skušal kolikor mogoče prihraniti vsake težave.

Kako vsa drugačna je bila narava sedaj, ko sta šla z Jožefom proti Betlehemu, kakor je bila, ko je potovala pred pol letom k svoji teti sredi spomladanske narave.—

Obnebje je bilo oblačno in temno. Črni oblaki so se podili po nebu. Umazana megla je pokrivala doline. Vse je bilo mrtvo, vse prazno! Kakor bi bila vsa narava v nekem čudnem pričakovanju, kakor bi hotela narava pokazati, kako žalostne so razmere v človeških srcih, kako potrebno je novo Solnce resnice, kako potreben je novi ogenj gorečnosti, kako potrebno je novo življenje.

Dolga je bila pot in Marija je res vsaki dan težje občutila težo potovanja. Vendar ni tožila. Mirno je trpela. Posebno ji je težko dejala mrzla burja, ki je naraščala od dne do dne. Kolikor dalje sta šla, toliko bolj je postajalo mrzlo. Ko sta slednjič zagledala lepo Betlehemsko mesto pred seboj, bila je že prava mrzla zima, kakoršne so v navadi v ondotnih krajih v tem času leta.

Oba, Jožef in Marija, ste se zveselila, ko sta slednjič po več dnevni poti zagledala v lepi in rodovitni dolinici prijetno mestice Betlehem, cilj njunega potovanja.

Kolikor bližje sta pa prihajala k mestu, toliko več potnikov se jima je pridruževalo, ki so vsi šli isto pot, z istim namenom. Tu si videl cele karavane potnikov iz najrazličnejših krajev, ki so vsi šli, da se popišejo po cesarjevem ukazu v mestu svojih očetov.

Bilo je nekako tri popoldne, ko sta sveta dva zakonska prišla v Betle-

hem. Med potjo so se jima pridružili razni tujci, s katerimi so daljši čas skupaj potovali. Tu v mestu so se razkropili, kajti vsak je skušal poiskati svoje znance in sorodnike, pri katerih je upal najti prenočišča in stanovanja za dneve, ko bo treba ostati tukaj in čakati, da se bodo mogli popisati. Mali osliček, na katerem je sedela Devica Marija, je bil vidno že zelo utrujen. Le počasi je hodil in težko prestavljal trudne noge. Jožef je stopal molče poleg živinčeta, ker ga je skrbelo, kako bo našel v mestu, kjer je že toliko tujcev, kakó stanovanje za svojo ženo. Prijateljev in znancev ni imel. Sorodnikov ni poznal. Bilo je pa v mestu več gostilnic. Toda h kateri sta prišla, našla sta že vse prostore zasedene. Dvorišča so bila že polna živinčet in šotorov. Hiša je bila polna gostov, tako da ni bilo nikakega mesta več. Zastonj je toraj Jožef prosil vsaj nekoliko prostora. Povesodi so ga zavrnil, češ, "če ni prostora, ga pa ni". Neki gostilničar mu je slednjič nasvetoval neko zasebno hišo: češ, "tam najbrže nimajo nikakih znancev. Najbrže bi se tam dobilo kako mesto vsaj za Marijo". Šel je takoj k hiši in potrkal na vrata. Zastonj! Niso ju sprejeli. Nek star, čemerer Žid ju je zavrnil, češ, "da ne sprejeme nikakega tujca pod streho". Nato je poskusil še v več zasebnih hišah,

pa so ga povsodi zavrnil. V nekaterih hišah so ju še ozmerjali, zakaj jih nadlegujeta. Tako se je bližala temna in deževa zimska noč, toda stanovanja pa še nista imela.

Jožef je bil v vidni zadregi.

“Jaz bi prenočil, če treba tudi zunaj. Toda ti, Marija, za te me boli srce!” je rekel žalosten.

Marija ga je zopet tolažila, da rada trpi, da naj se ne žalosti radi nje. Rekla mu je, da je še vesela, ako ji da Gospod prilike, da more kaj trpeti.

“Vendar na cesti ne moreva ostati”, je rekel slednjič Jožef. “Nekje morava najti kako streho, da bova vsaj dežja varna, če že ne mraza. Vprašanje je samo, kje naj bi našel kako mesto?”

Ta globoka žalost Jožefova je zbolela tudi Marijo v srce. Prvič v njenem življenju je začutila v svojem srcu globoko žalost in bolečino. Videla je v duhu naprej ono mrzloto, s katero bo svet sprejel njenega Sina, dasi bo Odrešenik njegov.

“Kako jo bo bolelo v njeno materino srce, ko bo morala gledati, kako bodo ljudje zapirali svoja srca pred njim, ki bo iskal vstopa v njih duše, za katere je prišel trpet in umret na svet”, si je mislila in globoka žalost se je je polastila.

Na drugi strani jo je pa tolažila misel, da bo ta Jezus vendar sprejet od toliko drugih src, ki ga pa bodo ljubila in bodo zanj živela in zanj žrtvovala tudi svoje življenje.

Skoraj se je že popolnoma stemnilo, ko sta slednjič sedla vsa utrujena na kamen poleg neke hiše. Jožef je vzel iz svoje prtljage nekoliko kruha in sadja in dal nekoliko krme trudnemu živinčetu. Marija se je tresla mraza in utrujenosti na vsem životu.

“Tukaj ne moremo ostati”, je rekel Jožef. “Ti, Marija pa ne moreš več dalje iti. Vidim kako zelo si utrujena. Po mestu iskati in prositi še dalje po hišah stanovanja, je tudi brezuspešno. Kaj naj narediva?”

“Pojdiva ven iz mesta, morda bova našla vsaj nekoliko strehe pod kakim drevesom”, je rekla Marija. “Morda je kaka skala kje, pod katero bi našla vsaj deloma streho pred dežjem, ki ne bo dolgo, da bo začel iti.”

“Saj res. Ali nisi videla, ko smo se pred mestom kake pol ure hoda vstavili pod košato smokvo? Da, in ali ni bila prav tam blizu votlina?”

“Da, saj res! Tudi jaz se je spominjam. Pojdiva kar tja!” je pritrčila Marija.

Takoj sta zopet vstala in odšla nazaj ven iz mesta proti dotičnemu kraju. Mrzel veter jo je objel, ko sta stopila iz mesta. Huda burja je pihala. Tesno sta se oba zavijala v svoje plašče, da bi se zavarovala pred hudim mrazom. Res sta našla dotično drevo in poleg drevesa tudi malo votlino, kjer je bil hlev, kamor so pastirji prignali večkrat svoje črede. Ko sta stopila v votlino, bilo je precej topleje, kakor je bilo zunaj.

Mesec se je pokazal sem pa tja izza oblakov in posvetil Jožefu in Mariji, da sta si uravnala svoje ležišče. V kotu je našel več otefov slame. To je vzel in postlal za postelj.

“Hvala Bogu, da sva vsaj to našla”, je rekel ves vesel Jožef. “Za nocoj bo tukaj dobro. Jutri se nama bo pa gotovo posrečilo najti kako boljše stanovanje v mestu”. — Opravila sta še svojo navadno večerno molitev in potem utrujena legla na trdo ležišče.

Jožef je bil zelo utrujen. Nekoliko časa ga je še motila žalost, da ni našel primernejšega stanovanja za svojo deviško ženo, kajti v stanju, v katerem je bila, bi bilo boljše za njo v topli hiši, kakor pa tu v tej votlini. Mislil je še tudi na obljubljenega Odrešenika, katerega Mati je njegova prečudna zaročnica, skrivnostna, sveta žena. Slednjič ga je spanec premagal in zaspal je.

Tako je zavladala nočna skrivnostna tišina po vsem svetu. Vse je počivalo. Tudi tam v mestu Bet-

lehemu, kjer je bilo tisoče tujcev, so pogasnili vsi ognji pred šotori in vse je leglo k počitku.

Da, cela zemlja je bila zatopljena v nekako čudno tihoto in nekako sveto pričakovanje. Kakor bi bilo celo stvarstvu slutilo, da se ima prav kar zgoditi največji čudež cele večnosti, da se imajo prav kar nebesa odpreti in Bog Stvarnik bo de stopil v ozko zvezo s stvarstvom.

* * *

Ravno je Jožef dobro zaspal, ko se naenkrat ves prestrašen prebudi. Cela votlina je v čarobni svetlobi. Kaj je to? Od kod ta svetloba? Prestrašen skoči po koncu in si mane zaspane in trudne oči. In začul je tudi nebeško sladke speve. Od kod to petje? Ta sladka godba? Se mu sanja? Od kod ta prijeten duh po najslajših dišavah, ki je napolnjeval celo votlino?

“Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji dobre volje!” čuje razločno neke čudne, nikdar preje čute glasove, v neki nebeški sladki melodiji. Od kod vse to? Hitro je vstal, popolnoma se zavil v svoj plašč in začel motriti okrog sebe. — Prevelika svetloba mu je do sedaj jemala ves pogled, da ni videl ničesar okrog sebe.

“Prikazen” si je mislil in tudi izrekel polglasno. Spomnil se je raznih dogodkov, ko se je Gospod prikazal temu ali onemu preroku v nebeški svetlobi. Bil je prepričan, da se z njim prav kar godi enako. Prikazen je! Da, to je prikazen! Bog ve, kaj bo sedaj? V tem se oči navadijo te prečudne svetlobe v toliko, da vidi razločno po votlini. In kaj tu vidi?

Marija kleči poleg postelje. Na rokah pa drži nebeško lepo detice, iz katerega izhaja vsa ta svetloba. V nepopisni ljubeznjivosti in prisrčnosti drži to detice v rokah in ga motri zatopljena v nebeško ginjenost. Ni besedi v človeškem besednjaku, ki bi mogle popisati, kar je čutil Jožef takrat.

Kdo bi bilo to detice? Spomnil se je sicer vsega, kar mu je angel

povedal o tem detetu, ko mu je bilo razodeto, da je to dete obljubljeni Odrašenik, Sin božji. Vendar! Ali ni to dete prav tako, kakoršna so vsa druga deteta? majhno? neznačno? slabo? — Skoraj je zakričal presenečenja in začudenja. Toda samo za trenutek.

Pogledal je pa v obraz svoje nebeške žene Marije. Videl njeno nebeško lepoto in srečo. Pogledal je zopet to detice in nehote zašibila so se mu kolena in pokleknil je pred deteta in ga molil! Pozabil je na vse, na svojo utrujenost in zaspanost. Tu di on se je zatopil v gorečo in pri-

srčno molitev Boga-Odrašenika.

"Slava Bogu na višavah in mir, ljudem na zemlji, ki so dobre volje!" je še donelo po ozračju v nebeški milini in sladkosti.

Tudi njegova duša se je spojila s tem spevom in tudi on je pel v svoji duši nebeške nezapopadljive sreče.

O, presrečni Jožef, sveti Jožef, kako bogato si plačan za svojo zvestobo svojemu Bogu do sedaj!

* * *

In Marija?

O, kdo naj opiše njeno radost! njene občutke v tem trenutku! O, mlada mati, ki ti je polno srce naj-

nežnejših materinih čutil, ko motiš svoje novorojeno detice! Ti bi vsaj nekoliko mogla razumeti čutila te nebeške matere Marije v teh trenutkih. Vsaj nekoliko! Kajti nemo-

goče je popolnoma razumeti ta čutila! To so bila odmev onih čutil, o katerih pravi sveto pismo, da jih oko ni videlo, uho ne slišalo in človeško srce ne občutilo!

"Marija je pa dete povila v plence in v jasli položila".

(Dalje prihodnjič)

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Okoli pol osme zvečer smo došli v Modane, kjer me je čakala, če smem tako reči, štirinajsta postaja moje- ga križevega pota v Ameriko. Tu so nas italijanski in francozki "ibljartarji" več kot dve ure pestili. V tem drenju nisem bil še nikoli. Pa če bi bil praznih rok, bi še bilo. S kakimi kovčegi se prerivati mej tako množico je neznosno. Jaz sem imel celo dva, enega težkega, da sem ga komaj vlekel. Vsakemu, tako sem takrat sklepal, bom povedal, da če misli kdaj po isti poti za menoj, naj jo nastopi kakor jo bo enkrat v večnost, samo s tem kar ima na sebi. Seve, zdaj ko so vse te težave za menoj in slišim svojega tovariša tožiti, da zaboja že eno leto zastonj čaka, bi se pomišljal komu to svetovati.

V takih stiskah se vidi, kako velik "porcijon" lastne ljubezni tiči v človeku. Komur se je zljubilo, je porabil mojo neokretnost s kovčegi, ju obšel in se vrnil pred me, tako, da sem bil vedno na enem mestu v dolgi dolgi vrsti. No pa jaz že nisem zameril, če si je kdo mislil: šika se ti, kaj pa vlačiš to ropotijo s seboj. Zameril sem pa, ne samo jaz, ampak še marsikdo drugi, ko smo videli, kako so nekateri celo matere z jokajočimi otročiči odpravili in si utirali pot naprej. Nazadnje se je vendar eden razkoračil, nekega tacega nasilneža pošteno okregal in prosil komisarja, naj vzame vse matere, ki imajo otroke, naprej, kar se je zgodilo.

Ko sem videl, da s svojo prtljago ne pridem nikamor naprej, sem začel gledati okrog sebe, kje bi dobil kakega postrežčka. Toda ti so bili že vsi zaposleni. Neki drugi že-

lezniški uslužbenec je opazil mojo zadrego in se mi ponudil, da mi pomaga. Ker je bil videti poštena duša, sem mu izročil oba kovčega s ključi, naj ju nese na dvojno carino, sam sem se pa postavil v vrsto, da dam vidirati potni list. Malo drzno je bilo to moje ravnanje, posebno ko sem videl, kako se je mož naenkrat preril do carinarjev in se potem zgubil s prtljago, da sam nisem vedel kam. Sv. Antonu sem ga izporočil in mu naročil, naj ga vsakokrat za ušesa prime, če bi ga napadale kake komunistične skušnjave, sam pa sem ostal v vrsti in se z drugimi počasi pomikal naprej, včasih pa tudi malo nazaj. Ker že od prejšnega poldne nisem, razun malo črne kave v Milanu, še ničesar drugega gorkega zavžil, mi je začelo slabo prihajati. Že sem mislil zapustiti vrsto, kar se spomnim, da imam pri sebi steklenico brinjevca, s katerim sem mislil podkupiti morskega boga, da bi mi želodec okrog ne obrnil. Ne mene se za množico, ki me je obdajala, sem napravil par požirkov. Jaz mislim, da me radi tega nihče ni imel za šnop-sarja, če pa, Bog mu odpusti njegove farizejske grehe. V mojem položaju bi ga bil sam general Svete vojske v starem kraju potegnili. Tako sem vstrajal do konca in po preteku poldruga ure dobil vizum.

Ne vem ali se imam Sv. Antonu ali dotičnemu ali obema zahvaliti, da me je mož z mojo prtljago zunaj čakal in mi jo še v voz nesel. Seveda ga nisem samo z "bohlonaj" odpravil. Oba sva se zadovoljna ločila. Precej časa je še preteklo, preden je nabito poln vlak odšel proti Franciji. Družbo sem imel pusto.

Sami judovski obrazi. Pa še eni mali abrahamoviči so nekaj sitnarili okrog. Vzel sem manjši kovčeg in šel z njim ven na hodnik ter ostali del noči tam presedel. Sicer pa nisem bil dolgo sam. Kmalu se mi pridruži mladenič, opazivši mojo slovensko kokardo in me vpraša, če sem Jugoslovan. Danes bi morebiti rekel: Šur da sem, takrat sem mu pa še po kranjsko povedal. Bil je neki srbski vseučiliščnik, ki v Grenoblu študira tehniko.

Zlata slovanska duša. Vojna sirota. Vojska mu je vzela očeta in mater in ne vem še koliko družih najbližjih sorodnikov. Ginjen mi je pripovedoval o svojem bratu junaku, ki je res popolnoma prostovoljno položil žrtev svojega življenja na altar domovine. Poizvedovavna vojna služba je zahtevala čin, kojega izvršitev je bila združena s skoro neizbežno smrtjo. Poveljnik je najprej vprašal svoje junake, če hoče kdo prostovoljno tvegati svoje življenje. Oglasil se je njegov brat. Šel je, a nazaj ga ni bilo več.—Toda kljub vsem krvavim žrtvam, ki jih je od njega zahtevala domovina, jo je objemal z vso ljubeznijo svojega mladeniškega srca. S prekipevajočim navdušenjem mi je razlagal v njegovo tehnično stroko spadajoče načrte za prihodnost, ko se bo po končanih študijah vrnil v svojo domovino, da njej pošveti svoje moči, znanje in inozemske skušnje.

Okoli tretje ure zjutraj je on izstopil, jaz sem pa še dalje predel svoje misli o Srbiji in Jugoslaviji. To se mora Srbom pustiti, v narodnem navdušenju in domovinski ljubezni jim je težko najti para. So pač veliko žrtvovali, veliko krvi pre-

lili za svojo domovino. Kar je pa koga stalo veliko žrtev, to zna ceniti, mejtem ko se mu zdi tisto, kar mu je takorekoč pečeno v usta padlo, manj vredno, naj bo že to ali ono. Zato pa katoličani, ki jim je bila vera v zibko položena tako delajo z njo, kakor ščetinarji z mehonom. Za frakelj šnopsa bi jo marsikateri Kranjec prodal. Če bi bilo treba toliko žrtvovati za njo, kakor morajo razni konvertiti, bi jo znali drugače ceniti. Zato marsikateri kristjan ne zna ceniti sv. zakramentov in drugih duhovnih dobrot, ker se mu nekako vsiljujejo, zlasti ob zadnji uri. To je sicer vse hvale vredna materinska ljubezen sv. cerkve in njenih služabnikov, ki bi vragu radi iztrgali zadnjo grešno kost, toda z dušeslovnega stališča je to ravnanje za mnoge kvarno, ker jih zavaža k podcenjevanju teh božjih dobrot. V prvih časih krščanstva je bila ta nevarnost pri takratni strogi

spokorni praksi izključena. Pa o tem ne bom dalje govoril. Hotel sem le reči, da je vsaka ljubezen, naj bo do vere, naj bo do domovine, kogarkoli in česarkoli, otrok žrtev in bolečin, če hoče biti velikodušna in junaška.

Ker so bile žrtve Srbov za domovino velike in krvave, je tudi njihov ljubezen do nje velika in požrtvovalna. Mi Slovenci smo v tem oziru brez dvoma daleč za njimi. Kaj takega, kar so naši ob takozvanem "koroškem polomu" naredili, srbska zgodovina ne pozna. Jaz sem bil takrat ravno na Brezjah. Neko nedeljsko jutro, dneva se ne spominjam, je prihitelo nekaj koroških prostovoljcev-domačinov doli od Jesenic, z razburljivo vestjo, da so Nemci že prodrli skozi podroški predor na kranjsko stran. To sicer ni bilo res, a bi se bilo lahko zgodilo, ker so naši kar čez glavo bežali. Takrat smo mi v vojaškem oziru pri

Srbih veliko zgubili. Naš bahavi "šest jih pade kjer porine", je postal saj na prvi pogled malo smešen. — Vendar če se stvar prav premisli, je bila takratna domača in srbska obsodba naše vojske krivična. Bi bilo treba pomisliti, da mi še nimamo prave samostojne vojaške in domovinske tradicije. Nimamo preteklosti, ki bi nas užigala. Te pa nimamo, ker nismo imeli svojih tal, ki bi jih močil naš pot in naša kri za nas. Potili smo se in krvaveli za druge. A če smo se znali žrtvovati za tujca in njegove interese, se bomo znali tembolj za kri od svoje krvi, ko nas do dobra prešine zavest, da se potimo in krvavimo zase, kar pa ni delo trenutka. Domovina naj le pokaže, da je res naša prava mati, ki so ji vsi njeni otroci enako pri srcu. Za mačeho kdo se bo navduševal in žrtvoval. Pregovor pravi, da je mačeha najboljša mrtva. —

Na tej sliki so od leve proti desni: Nadškof Bauer iz Zagreba, škof Ljubljanski Dr. Jeglič, Cardinal Bourne iz Londona, škof Garič iz Bosne. Zadaaj stojita dva vojaška kapelana. Na drugi strani stebra stojijo Miss Anna Kristič, poleg nje tajnik kardinala Bourne in en jugoslovanski vojak.

Slika je bila posneta ob priliki obiska kardinala Bourne v Ljubljani.

OČE.

H. B.

Otrok ni pišče, ki se lahko že v par tednih s svojimi grebenastimi strici in tetami kosa v vseh kokoških lastnostih. Koliko truda je treba, predno se ga spravi na noge. Koliko šele, predno se ga dobro vzgoji. Seve čem lepši je umotvor, tem več truda in dela da. Lepšega umotvora pa ni, kakor je vsestransko normalno razvit in vzgojen človek. Zato je toliko dela z njim. Kajpada če se stvar resno vzame, kakor bi se jo moralo.

V življenju sv. Roze iz Lime bremo sledeče: Kmalu potem, ko je postala redovnica, je imela pomembno prikazano. Prikazal se ji je Gospod, oblečen kot kamnosek in jo zasnubil. Ko se mu je zaročila, ji je pa dejal, da mora odpotovati. Pred odhodom ji je izročil nekaj marmornatih plohov, da jih kot kamnosekova nevesta mej tem časom pridno obdeluje. V vso vnemo se je lotila naloženega ji dela, da bi mu, ko se vrne, pokazala dovršen umotvor. Toda ob njegovem povratku je bilo njeno delo še nedovršeno. Srām jo je bilo. Izgovarjala se je, da je pač rojena za šivanko in mehko volno, ne pa za obdelovanje marmornatih plohov. Ni ji zameril. Saj ji je hotel s tem le nazorno isto povedati. Skupno z njim je potem izklesala iz sebe kra-

sno svetniško umetnino.

Oče, tudi ti si pri rojstvu svojih otročičev izročil materi več ali manj takih plohov, ki sicer niso iz marmorja, ampak iz mesa in kosti, iz katerih je pa še težje ustvariti umotvor, kakor iz marmornatih. Dokler je otrok še kakor testo, ki se ga poljubno gnete, še gre, a ko dobi svojo glavo in z njo svoje misli, ko se začne v to težavno umetniško delo vtikati razni mazači, grešni Adam, hudobni duh, sprijen svet, mati sama ni več kos izročeni ji nalogi, če se je tudi dobro zaveda in ima najboljšo voljo, jo v tvojo zadovoljnost izvršiti. Ako se ti po daljši odsotnosti odkod vrneš, boš prav tako našel svoje žive plohe še neizklesane, slabo ali napačno obdelane. Tudi ti se nimaš vzroka jeziti nad ženo, materjo, ker njena roka je preslaba za obdelovanje takih plohov, do popolnega umotvora. Pomagaj ji, z združenimi močmi in vstrajnim delom se vama bo z božjo pomočjo posrečil.

Seve tu ne gre za kak mrtev in mrzel kip, ampak za živo umetnino, katere bistvena lepota odseva od znotraj, ki se tudi od največjega umetnika ne da vlititi, še manj pa vteptati. Kakor hitro dobi otrok svojo glavo in svojo voljo in čem izraziteje se ti dve kažeta, tem trši po-

staja ta ploh, zlasti če gre za fantke. Zato mu je mati vedno manj kos in očetova roka vedno bolj potrebna. Vendar ne sama roka. Ker, kakor rečeno, je tisto, kar tvori bistveno lepoto človeškega umotvora, nekaj notranjega, od človekove proste volje odvisnega. Tega pa, kar je od proste volje odvisno, človeku ne more dati še tako koščena roka in še tako skeleče se opletajoča šiba. Sicer je rečeno, da šiba novo mašo poje, a nikoli sama, nikoli solo, ampak vedno v duetu s tistim, ki se sicer iz strahu pred njo, vendar prostovoljno bliža altarju. Če otrok nikakor noče in taki trmoglavci niso redki, mu cel zbor šib ne bo zapel nove maše, ampak kak kaznilniški miserere.

Umetnik se ne postane čez noč, je treba vstrajnega truda, lastnega in tujega. Iz takega, ki sam noče, tudi najboljši učitelj ne bo nič naredil. A prav tako še tak talent kot samouk ne bo nikoli dosegel umetniške višine, ki bi jo spričo svoje nardarjenosti lahko, ako bi bil prišel v roke pravim učiteljem, ki bi mu bili pomagali njegov talent razviti.— Od učitelja-umetnika je zelo veliko odvisno. Pod njegovim spretnim vodstvom se tudi manjši talenti lahko razvijejo do znatne umetniške višine, mejtem, ko s svojo nespret-

nostjo lahko velike talente ubije. S kakim zmerjanjem ali robantenjem in podobnim se še "šuštarija" nikomur ne vbije, tem manj ta ali ona umetnost.

Oče, ali veš kaj ti hočem s tem reči? To, da tudi ti svojim otrokom ne boš vbil potrebnih možkih lastnosti samo s pestjo, ali šibo, ali celo s kakimi hudiči in podobnim. S hudičem in biričem se malo doseže, so dejali naši stari. Tako se še osla ne da dresirati, ki nima proste volje, še on, če mu je le preveč, ti bo obstal in se ne bo ganil z mesta. Tembolj se človeku vpira, da bi se tako z njim ravnalo, pa naj bo to lastni oče. Dokler se otrok čuti še slabega, se pač iz nekega hlapčevskega strahu uda. Ko se pa čuti dosti močnega, se pa postavi po robu, češ: Ne boste me več, nisem več otrok. To je zdaj sad hudičevske vzgoje. Če se "šuštarije" ne da samo s kneftro vtepsi, se bo pa dalo lepo človeško in krščansko življenje, ki je umetnost prve vrste s še slabšim kakor je kneftra, s hudičem.

Oče, slab mojster si, če jim na ta način vtepaš umetnost življenja, za katero je Bog dal vsakemu talente, ki jih je treba samo razviti. Ne čudi se, če jim ne gre v glavo. Ako hočeš, da bo kdaj kaj iz njih, saj iz onih, za katere še ni prepozno, moraš čisto drugače začeti, kot pravi vzorni mojster-umetnik. Koj ko se začne v otrokovi ukaželjni duši porajati razna vprašanja, ga vzemi v svojo šolo. Oče, ki šele takrat poseže vmes, ko je otrok kaj zagrešil, je podoben mojstru, ki je vajenca okloftal, ko mu je kaj skazil, ne da bi ga bil prej podučil, kako naj napravi. To je seveda krivično, tako od enega kot od drugega. Kaj hočeš žeti, če nisi nič sejal in kako moreš pričakovati, da bo pšenica rastle, če si pa morebiti ljuliko vsejal. Vsacega vajenca se prej pouči, tako in tako boš naredil. Pove in pokaže se mu enkrat, dvakrat, trikrat še večkrat, ako ne kaže posebnega

daru za dotično stroko, pač pa dobro voljo. Šele ko mojster opazi, da je fant len, brezbrizen, da noče, takrat mu, kakor lenemu konju, bolj nazorno razodene svojo voljo.

Pri tvojih vajencih, tvojih otrocih, ki ti jih je Bog izročil, da jih izučiš za dobre, poštene ljudi in kristjane, je poduk še mnogo bolj potreben, predno stopi roka in šiba v veljavo. Ker za krojača in druge slične posle, se človek, če ni posebno omejen, v treh letih izuči. Za človeka, moža poštenjaka in vzor kristjana pa marsikateri celo življenje ne. Zato tu velja pravilo modrega Seneke: Nikoli se prevečkrat ne pove, kar se nikoli zadosti ne dopove. Treba vsako priliko porabiti, učiti, svariti, očetovsko opominjati, udariti pa šele takrat, ko vse to ni zadostovalo. Na ta način boš slabemu korenino spodkopal in kar je prišlo na dan, bo samo ovelo in padlo po tleh. Ako pa ti šele takrat posežeš vmes, ko je plevel prišel na dan in še takrat le s kaznojočo roko, plevel pomandraš, reci mo celo pokosiš, korenino si pa notri pustil. Ne bo dolgo, ko bo zopet pognala. Tako bo šlo naprej, otroci bodo dorasli in se ne bodo pustili več kaznovati, ali bo pa tebe Bog vzel, plevel bo pa nemoteno rastle, rastle morda tako bohotno, da jih bo zadušil.

Človek, ki že bolj ali manj sam misli, četudi njegovo mišljenje še ni zrelo, kakor pri otrocih, hoče tudi sam imeti kaj besede in sam odločevati o svoji usodi. Danes v teh demokratičnih časih, ko gre po vsem svetu glas o samoodločbi, je ta čut po samostojnosti še mnogo bolj razvit, kakor je bil prejšnje čase. Vzgojeslovci morajo hočeš nočeš z njim računati, ker vbiti se ne da in bi tudi ne bilo prav, če bi kdo to poskušal. Lahko rečemo, da se je prej premalo vpošteval. Dokler je bil otrok v rokah vzgojiteljev, ni smel imeti nikakih svojih misli, ali saj

izraziti jih ni smel. Kar mu je bilo od tega ali onega ukazano, to je moral slepo izvršiti, kakor mrtvo orodje. Ko so ga pa enkrat vzgojitelji spustili iz rok, je imel popolno prostost. To je prevelik kontrast, preveliko nasprotje. Tudi ta vzgojni absolutizem se pozneje kaj rad prelevi v anarhistični, brezvladni boljševizem, ki je dotičnemu in družbi v kvar.

Kaj je na Ruskem rodilo boljševizem? Kaj je nekako ves svet tako pognojilo zanj? Nič drugega kot absolutizem. Na Ruskem je bil ta največji. Takšen kolos, taka ogromna država, pa jo je vladal eden, od zgoraj doli in še ta slabič. Kar je on mislil so morali vsi, kar je on ukazal, na to je bil samo en brezpogojni odgovor: spolni, sicer jih boš v najboljšem slučaju toliko in toliko z nagajko dobil, v slabšem boš pa moral iti v Sibirijo, premišljevat, kaj se pravi poleg carjeve še svojo glavo imeti. Dokler je nezavedno ljudstvo carja imelo ne samo za posvetno glavo, ampak tudi za eerkveno, za namestnika Kristusovega, je že šlo, kakor je šlo pri Rimljanih, dokler so cesarje po božje čistili. Bogu in njegovemu namestniku se človek rad ukloni brezpogojno. Kakor hitro pa pride na to, da mu ukazuje samo človek, njemu enak zmojtljiv človek je hitro sit njegovega absolutizma in le gleda, kako bi se ga čem prej otresel. In čem dalj ga mora s stisnjeno pestjo prenašati, tem temeljiteje potem obračuna z njim, ko se mu je posrečilo ga vreči. Zato se ni čuditi, če je Rusija izpod najhujšega absolutizma prešla v skrajni socializem, ki se imenuje boljševizem. Istotako je umljivo, kako da je po celi Evropi nastalo tako boljševiško razpokošenje. Vojni absolutizem, ki ni poznal drugega, kakor daj, kar se od tebe zahteva, stradaj, pa tiho bodi, če ti je življenje drago, je ustvaril to čisto nasprotno razpokošenje, po znanem latinskem pravilu: Extrema se tangent-nasprotstva se dotikajo.

Nikar jim ne branite.

K.

2.—Pod materino varstvo.

Že dopoldne je bila lepa slovesnost v cerkvi svetega Jožefa. Še lepša je bila pa popoldne.

"Dan prvega svetega obhajila moramo tako lep narediti, da se bode otroku utisnil tako globoko v mlado čisto dušo, da tega spomina nobena strast, noben sovražnik, ne bode mogel izbrisati", je rekel večkrat Father Francišek.

In tako je tudi ravnal. Nikdar ni vprašal za ta dan koliko stanejo te krasne cvetlice, s katerimi je okrasil oltar in cerkev, ali koliko truda bode s to ali to prireditvijo. "Nič ni predrago in nič prelepo in nič pretežko za naše otročiče!" je odgovarjal vsakemu, ki je morda naredil kako opazko. Judežev, katerim se zdi škoda vsakega centa, ko se gre za čast božjo in se hinavsko izgovarjajo, da naj bi se raje dalo revežem, je vedno dovolj povsodi. Toda Father Francišek se za to ni zmenil.

Zato je naredil popoldne vedno veliko slovesnost in sicer ponovitev krstnih obljub, sprejem dečkov v deško društvo Sv. Alojzija in deklic v družstvo svete Neže. Višek cele slovesnosti je bilo pa posvečenje otrok Mariji.

Marijin oltar na desni strani je bil ves v cvetju. Kakor bi bil sredi najlepšega vrta, tako se je videlo. Mati Marija je stala sredi teh cvetlic med številnimi lučkami na oltarju z razpetimi rokami, kakor bi hotela deliti milosti onemu, ki bi pokleknil pred njen oltar.

Kakor dopoldne, tako je tudi popoldne slovesna angeljska procesija prišla v lepem redu v cerkev in se razvrstila po klopih vsak na svojem določenem prostoru.

Kakor dopoldne je vodil procesijo tudi popoldne naš Charley. Popoldne je bil toliko bolj v časti, ker je kot predsednik društva dečkov Sv. Alojzija imel važno nalogo, da bo

de pomagal sprejeti prvoobhajance v društvo.

Navdušeno je govoril Father Francišek, ko je nagovoril neposredno pred slovesnim posvečenjem Mariji svoje angelčke. Skušal je mladim razumom dokazati, kako zelo jim je potrebno v njih otroških letih posebno varstvo Marijino, kako naj se toraj izroče Mariji in naj jo prosijo, da jih bode sprejela v svoje posebno varstvo in jih varovala skozi nevarna leta otroške dobe in pozneje mladeniške in dekleške v srečno možko ali žensko dobo in tako v srečno večnost.

Niti z očmi niso trenili otroci, tako so pazno poslušali svojega dobrega duhovnika. Niso pa mogli popolnoma zapopasti, kako in zakaj da bi bilo njih življenje v toliko nevarnosti. Nekateri so celo ugibali, kateri sovražniki bi to bili, ki jih zalezujejo? Saj nimajo nikakega neprijatelja? Vendar videl si na njih obrazih, da so verjeli svojemu duhovniku, dasi niso razumeli zakaj in kako. Videlo se je, kako delajo v srcih trdne sklepe za prihodnje, kako bodo dobri, posebno kako bodo radi imeli Marijo in se ji priporočali. Videl si, kako je temu ali onemu od časa do časa ušel pogled tja proti oltarju Marijinemu, kako proseč je bil ta pogled, kakor bi bil hotel reči: "Ne razumem, zakaj sem v toliki nevarnosti in ne vem tudi v kaki nevarnosti sem. Vendar Father pravijo, da sem v nevarnosti, mora že biti tako. Marija varuj me!"

Kedor je pazno motril ta prizor in pazil na gibanje otrok, ta je opazil vse to. Pri tem je pa gotovo opazil, kako je posebno enemu izmed otrok velikrat ušel pogled tja proti Marijini podobi in kako proseč je bil ta njegov pogled, kako se mu je pri vsakem takem pogledu izvil tudi globok vzdih iz prs. In to je bil Charley.

Tudi on ni razumel vseh resnih besedih duhovnikovih. Tudi njemu ni bilo še popolnoma jasno, katere so te nevarnosti, katere bi mu pretilo, kakor pravi Father.

Vendar ko je Father omenil, da so zanjke hudobnega duha že nastavljene za nje po vseh koncih, na vseh potih, kjer bodo hodili in po vseh krajih, kjer bodo, da celo doma, da, da se večkrat hudobni duh celo posluži lastnih starišev, lastnega očeta in lastne matere, da odvrne otroka od Boga in ga izroči grehu, takrat je tudi njega nekaj zabolelo globoko v srcu. Spomnil se je na svoje stariše. Vseh otrok stariši so bili v cerkvi. Njegova mama in njegov ata pa tudi danes nista imela časa za cerkev. Pa je vendar videl, da je mama doma vse že pomila v kuhinji in je sedela na hodniku pred hišo v gugalniku, ko je odšel popoldne v cerkev. Toraj bi bila lahko šla vsaj popoldne. Bog ve, zakaj mama ni hotela iti v cerkev? Pa ata, ali ni čudno, da ne gre? Father Francišek pravi, da je greh če ne gre kedo k sveti maši, ata pa nikdar ne gre, pa vendar nima greha! Vsaj tako se je zdelo Charleyu. Morda ga pa ima? O, ne! ata nima greha! Saj je rekel, da nima časa. In mama tudi! Ako pa mama in ata nimata greha, ako ne gresta, zakaj bi ga on imel? Toda stresel je nevoljno s svojo glavičco, kakor bi se bil hotel ostresti teh neprijetnih misli in pogledal je zopet proti sliki Marijini in jo prosil, naj ga varuje, kakor pravi Father Francišek. Da, toliko je že vedel, da doma nekaj ni prav in da doma ne bode vse prav zanj. In bolelo ga je srce.

Po navdušenem govoru je Father Francišek stopil pred Marijin oltar in govoril besede posvetitve Mariji in otroci so jih ponavljali za njim. Goreče sveče so držali v rokah.

(Dalje prihodnjic.)

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

PETA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe: pusti tam svoj dar pred oltarjem in pojdi prej spraviti se s svojim bratom.

—Mat. 5, 23.

Ko slišimo besede današnjega sv. evangelija in pogledamo v naše lastno življenje, moramo priznati, da le prepogosto ravnamo proti današnjemu evangeliju. "Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš da ima tvoj brat kaj zoper tebe: pusti tam svoj dar pred oltarjem in pojdi prej spraviti se s svojim bratom". Mi pa prihajamo tako pogosto v cerkev, k daritvi sv. maše s srcem polnim sovraštva, polnim želja po maščevanju. A ne samo to, premnogi prihajajo v cerkev k sv. maši popolnoma nepripravljene, njihove misli so bogve kje, pri sv. maši sami se obnašajo tako, kakor bi ne bili pri tej tako veliki daritvi, kakor bi bili na kaki zabavi ali veselici. Je res žalostno, če vidimo, kako grdo se nekateri ljudje pri sv. maši obnašajo. Da se bote varovali take nedostojnosti — rečem naravnost brezbožnosti, preišljajmo danes: 1. kaj je sv. maša, in 2. kako se je treba pri sv. maši obnašati.

Kaj je sv. maša?

Katekizem nas uči, da je sv. maša daritev, da je ponavljanje one krvave daritve, katero je daroval Kristus na Kalvariji.

Je toraj daritev. Kaj je daritev? V verskem oziru je dar, ki se daje Bogu. Že v najstarejših dobah človeštva nahajamo daritve. Človek je vedel, da ima vse, kar ima, od Boga; zato je hotel skazati Bogu svojo hvaležnost s tem, da mu je daro-

val najboljše in najlepše od tega, kar je imel. Položil je to na oltar in zažgal — odtrgal je to sebi, dal Bogu in ga prosil, da bi ta dar blagohotno sprejel. Abel — to veste — je daroval jagnje, Kajn od svojih poljskih pridelkov. Melkizedek, kralj salemski, je daroval Bogu kruh in vino; Abraham je hotel Bogu darovati svojega sina, ko je Bog to od njega zahteval. Bog je le skušal Abrahamovo pokorščino — človeške žrtve ni hotel.

Daritev je toraj sv. maša. Kaj pa se daje Bogu? Da vam dam na to jasen odgovor, vas moram opozoriti na to, kako je bila ta daritev ustanovljena. Ustanovil jo je Kristus Gospod pri poslednji večerji, postavil jo je na mesto daritev Starega Zakona. Sv. evangelisti nam pripovedujejo, kako je Kristus postavil daritev sv. maše: "Ko so povečerjali, je vzel kruh, ga blagoslo-

vil, zlomil in dal svojim učencem rekoč: Vzemite in jejte, to je Moje Telo, ki bo za vas dano; to storite v Moj spomin! In vzel je kelih z vinom, ga blagoslovil in rekel: Pijte iz njega vsi, ker to je Moja Kri Novega Zakona!"

Kristus je določno rekel: To storite v Moj spomin! In kaj so imeli apostoli storiti? "Vzemite in jejte, to je Moje Telo; pijte iz tega kelihha vsi, to je Moja Kri". Toraj zavživati so imeli apostoli, in sicer zavživati Jezusovo Telo in njegovo Kri. In ko je Kristus naročil apostolom: "To storite v Moj spomin!", jim je dal moč, spreminjati kruh in vino v Telo in Kri Gospodovo. Brez tega spreminjanja bi ne mogli izpolnjevati zapovedi: To storite v Moj spomin! to je zavživati Gospodovega Telesa in njegove Kri. Dve stvari ste jasni iz tega: spreminjevanje in zavživanje. Je pa še jedna stvar, na katero posebno opozarjam. Kristus Gospod je rekel po besedah sv. Lukeža: To je moje Telo, ki bo za vas dano! Kaj pomeni to: Ki bo za vas dano? Pomeni: Katero bo darovano. Torej: Zavživajte Telo, ki bo za vas darovano. Iz tega je torej jasno videti, da je Kristus pri poslednji večerji ustanovil daritev, pri kateri se daruje njegovo Telo in njegova Kri, in to daritev imenujemo sv. mašo.

To daritev so opravljali apostoli. Apostol Pavel piše: "Imamo oltar", kjer je oltar, tam je daritev. V Rimu je še sedaj ohranjena lesena miza — oltar — na katerem je sv. Peter in so njegovi nasledniki opravljali sv. daritev. Obkovan je ta miza s srebrom, da ne razpade.

Sv. maša je daritev, pri kateri se Kristus daruje, in kjer se Kristus tudi zavživa. Opoval bo morda

kedo: Čemu se pač znova daruje? Vsaj je vendar zadoščala daritev na križu? Seveda je zadoščala; toda Kristus se daruje znova za nas iz gole ljubezni do nas na nekrvav način. Izpolnjujejo se besede preroka Malahije: “Od vzhoda solnca pa do zapada bo moje ime veliko med narodi, in povsod se bo darovala mojemu imenu čista daritev”. V 109. psalmu je prerokoval David o Odrešeniku: “Ti si duhoven na veke po redu Melkizedekovem”; to je: Kakor je Melkizedek daroval kruh in vino, tako se daruje i pri sv. maši — le da se pri sv. maši spreminja v Telo in Kri Gospodovo.

Razumete sedaj, **kako se je treba pri sv. maši obnašati?**

Na gori Kalvariji, kjer se je Kristus daroval na križu, so se ljudje jako čudno, grdo obnašali; nekateri so ga preklinjali, drugi se norčevali iz njega; nekateri se smejali, drugi zopet zabavljali; igrali so kocke; “ljudje so stali in gledali”, pravi evangelist. Dragi moji, kaj porečete k takemu obnašanju? Bote li te ljudi hvalili? Ne vpije li ta greh, to grdo obnašanje k nebu? In morda se vi, ki obsojate obnašanje Judov na Kalvariji, obnašate ravno tako pri sv. maši: se smejate, se pogovarjate, zijate na levo in desno... Se li godi to iz nevednosti ali iz brezbožnosti?

Sveta je daritev, ki se tu daruje in sveto se moramo pri nji obnašati.

In da bote imeli korist od sv. maše, pazite, kaj se pri sv. maši godi. Pri darovanju darujte Bogu svoje srce; pri povzdigovanju poklonite se Jezusu v ponižnosti, kakor so se mu poklonili betlehemski pastirčki, pri obhajilu — ako ne greste k sv. obhajilu — vsaj duhovno zavzijte Gospoda.

To sem vam hotel danes na kratko v srca vtisniti: kaj je sv. maša in kako se pri sv. maši obnašati. Darujte Bogu svoje srce zavživajte pogosto Gospodovo Telo, kajti: “Kdor je od tega kruha, bo živel na veke”. Amen.

ŠESTA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

In blagor mu, kdor se ne spodtika nad menoj.

—Mat. 11, 6.

Tri dni so vzdržali ljudje pri Gospodu in poslušali njegove nauke. Bili so, kakor jih imenujejo ljudje, “iz nižjih slojev”, priprosti, navadni ljudje. Bogataši, pismouki itd. niso hoteli Kristusa poslušati; zato pravi Gospod v današnjem evangeliju: “Ubogim se evangelij oznanjuje. In blagor mu, kdor se ne spodtika nad menoj”. Mnogi so se spodtikali nad njim in se še spodtikajo. Kaj nam mar vera, kaj nam mar Kristus! **Kaj nam pomagajo nebesa po smrti? Mi jih hočemo imeti tu na svetu!** Take besede slišimo le prepogosto. Oglejmo si te danes z lučjo sv vere!

—

Ob času, ko je Kristus živel, je bilo v Sveti Deželi nekako pet milijonov ljudij. In res čuditi se moramo, kaka mala peščica je bila teh, ki so bili zvesti Kristusu. Ogromna večina judovstva je bila proti Kristusu.

Bogataši in meščani so bili v večini proti njemu. Pomislite, kako jim je bilo pri srcu, ko je pripovedoval o bogatinu, ki se je oblačil v škrlat in vedno pripravljaval pojedine—na koncu pa je pristavil: “In je bil pokopan v peklu”. O takem pogrebu nikdo rad ne sliši. Drugič jim je pripovedoval zopet o drugem bogatinu, kako je grabil in spravljaval na kup, kako je delal račune, kako bo vse stržil. V noči se je pa oglašil glas Božji: “Neumnež, to noč bodo terjali dušo od tebe, kar pa si spravljal, čegavo bo?” Neumnež! — Drugi so se mu priklanjali, ga častili, bil je “gospod”, tu pa je bilo naenkrat slišati glas: — “Neumnež!” — Kdo pač rad sliši tako ime?

Farizeji so bili proti njemu, ker jih je imenoval “pobeljene grobe”, ker ni maral za njihovo družino. Ko je šel k Caheju, so godrnjali: “K nam bi moral priti, pa ne k ta-

kemu grešniku”. Drugič so zopet vpili: “Ta (1) grešnike sprejema in je z njimi”. Kako zaničljivo: “Ta!” Kakor bi ne vedeli, katero je njegovo pravo ime!

Pismarji so bili proti njemu, njegovi nauki jim niso ugajali. Ko je obljubil sv. Rešnje Telo, so se prepirali med seboj: “Kako nam more “ta” svoje meso dati jesti?” (Jan. 6, 53). Drugi so se spodtikali nad njegovimi besedami: “Trdo je to govorjenje in kdo je more poslušati” — in so šli proč od njega. — Še ti, ki so ga pri slovesnem vhodu v Jeruzalem pozdravljali s “Hozrana”, so čez par dnij kričali: “Križaj ga!” Ko bi bil Kristus takrat kak kandidat, kakih 20—30 glasov bi bil dobil — več ne, kajti ves svet je bil proti njemu.

Čemu vam to pripovedujem? Glejte: Dvajset, trideset zvestih pristavev je videl Kristus okolo sebe s križa, ko je umiral z besedami: “Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo!” In danes? Nad sto milijonov veruje v njega, ni li to nekaj nenavadnega? Je li napačna taka vera, katere se toliko milijonov drži? In je li morda na drugi strani kaj nenavadnega, ako se jih toliko, kojih imena so napisana v krstnih knjigah, bori proti Kristu, proti njegovi veri? Ne, čisto nič. Tako je bilo, ko je živel Kristus na zemlji, in tako je še danes. Kakor takrat, ima tudi danes dovolj sovražnikov. **Kaj nam mar Kristus, kaj nam mar vera? Kaj nam mar nebesa po smrti, mi jih hočemo imeti že tu na svetu!** Ali še niste slišali takega govorjenja?

“Nebesa tu na svetu!” — Česa pa je potreba k takim “nebesom”? No, gotovo, da bi se nam dobro godilo, da bi imeli vsega dovolj, da bi ne bilo nikakih križev in težav. Vsega tega bi bilo potreba za zemeljska nebesa. Treba bi bilo še marsikaj več. Misli si, da imaš vse to. Tu naenkrat te začne gledati od strani nevoščljivo oko; z druge strani te prične obirati strupen jezik.— Nad tvojo glavo se začno zbirati o-

blaki sovraštva in maščevanja. Pred teboj stoji skopuštvost, ki ti ne daje, kar je tvojega, za teboj se plazi nepoštenost, ki ti krade in te goljufa. To pa še niso vsi tvoji sovražniki, in dokler bodo ti na svetu, ne boš imel nebes na zemlji. Kdo jih prežene? Katera veđa in znanost? E-dino le vera! Da, imejte nebesa na zemlje, toda imeli jih bote le z Bogom, brez Boga, brez vere jih ne bote imeli nikoli.

"Čemu nam treba vere?" Poglejte na mater, kako skrbno se sklanja nad zibelko! Cele noči prečuje, žrtvuje zdravje, da bi si le ohranila otroka. Odkod ima mati to ljubezen in moč? Rekel bo kdo: "Ta čut je materi prirojen!" Da, matere na Kitajskem imajo tudi prirojen materinski čut. A veste, kako ravnajo z otroci? Slabotne, bolehnne otroke pomečejo psom, da jih požro. Prirojen čut sam ne zadošča, treba je kaj več, in ta "več" je vera. Mati veruje v večno življenje, veruje v nebesa po smrti, zato moli in išče tolažbo v molitvi. Vzemite materi vero, pa bote videli, kaj bo z otrokom. In potem pride kdo in reče: "Čemu mi vera?"

Drug prizor. — Pred porotniki stoji obtoženec. "Prisegli bote", pravi sodnik priči. "To veste, da je kriva prisega goljufija in da je za njo določen zapor". Kriva prisega je velik greh, govori priči vest. Kaj meni to mar, si misli priča, za-

prt ne bom. Vzdigne roko, kliče Boga za pričo, da bo govoril resnico, priča pa krivo, in obtoženec mora v ječo. Pred kratkim še je trdil obtoženec pred pričo: "Čemu treba vere?", danes v sodni dvorani je v solzah prosil: "Vendar imej vero v Boga!" A priča ni imela vere, in brezverstvo je privedlo obtoženca v zapor. Pa še vpijejo: "Čemu treba vere?"

Še jeden prizor! Dobri otroci so sreča starišev. Mati obeh Gracchov je imela nekoč pokazati svoje dragulje; pokazala je na svoja sinova in rekla: "To so moji dragulji!" Običajno jabolko ne pade daleč od drevesa. Kakoršno drevo, tako sadje. Kakoršni stariši, taki otroci.— Stariši! Vprašam vas: Bodo li vaši otroci poslušnejši, pokornejši, če bodo molili, če bodo hodili v cerkev, ali če bodo, pustili molitev, pustili cerkev, pustili zakramente? Proč z vero, potem pa tudi ne zahtevajte od otrok, da bi spolnjevali četrto zapoved: "Spoštuj očeta in mater!" Veste sedaj, kaj pomeni: "Čemu je pač treba vere?"

Morda pa poreče kdo: "Jaz pa le poznam ljudi, ki nimajo nobene vere, pa so le pošteni ljudje". — Tudi jaz jih poznam, jaz pa trdim še več: Poznam ljudi brez vere, ki so veliko bolji kakor marsikateri z vero. Zakaj pa so boljši? Ne radi tega, ker nimajo vere, marveč radi tega,

ker je v njihovih srcih še vedno ostala iskrica vere. Poglejte vrt!— Kako krasno je bilo vse v cvetju, toča je skoro vse razbila. Le tu in tam okoli plota, v zavetju, je ostala še kaka cvetlica. In tako je s človeškim srcem. Ostanki vere, ki je bivala v duši, še cveto tudi v brezverskem srcu in prinašajo sad. In to potrjuje zopet mojo trditev, da je vera za človeka nekaj neobhodno potrebnega, tudi ostanki vere store človeka poštenega in pravičnega. To pa ni posledica nevere, ampak vere.

Vidite, kako nesmiselna je trditev: "Čemu mi potreba vere? Jaz hočem imeti nebesa že na tem svetu". Dobro, imej jih, toda brez Boga jih ne boš imel. In recimo, da jih boš res imel na tem svetu. Kako dolgo bo pa to trpelo? Dvajset, trideset, recimo petdeset let. Kaj pa potem? Če nimaš vere, kaj pa potem? — Če pa imaš vero, ne obupaj v svojem trpljenju, v svojih križih in težavah, imaš tu vice, imel boš pa nebesa v večnosti. Če te sramote radi tvoje vere, pusti jih, naj te sramote! "Ubogim se evangelij oznanjuje", je rekel Gospod množici v današnjem evangeliju. — "Blagor mu, kdor se ne spodtika nad menoj!" Tudi jaz hočem biti med temi blaženimi, ki ne pozabijo na nebesa v večnosti, ki se ne spodtikajo nad Kristovim naukom. — Amen.

Rev. Evstahij Berlec O. F. M.

ODSTOPI, SATAN.

Odstopi, satan, proč od mene!
Sovražiš Krista, sveti križ njegov,
ti vojvoda zavrženih duhov,
uporni angelj, proč od mene!

Po krivdi lastni vržen iz nebes
nesrečen nočeš biti sam,
krivice in sovraštva knez,
spočel si greh iz sebe sam!

Rodit si laž, ti oče zmot,
pozna te zdaj pramati Eva
in oče prvi naš Adam — ,
in duše bedne pogubljene . . . !

Odstopi, satan, proč od mene!
Moj up je Krist, svetov Gospod,
moj up nebes Gospa, Kraljica
in Cerkev, k Bogu varna pot . . .

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

Rimske novice. — Sv. oče je za šeststoletnico največjega krščanskega pesnika Danteja izdal posebno pismo, v katerem ga kot takega slavi in ga kot vzor-katoličana drugim stavi za zgled. — V Vatikanu je došlo brzoglavno obvestilo. Kemal paše iz Male Azije, v katerem zagotavlja papeža, da hoče varovati verske interese tamkajšnjih kristjanov.—Sv. oče je mej drugimi sprejel v avdijenci tudi 250 železničarjev iz Belgije.

AMERIŠKE NOVICE.

Na klevelandsko škofijsko stolico je premeščen Most Rev. Joseph Schrems, po rodu Nemeec, doslej škof v Toledo, mož Ketteler-jevega duha in dela. — Novoimenovani škof za Corpus Christi Most Rev. Emanuel B. Ledvina je bil posvečen v kapeli sester božje previdnosti v St. Mary of the Woods, pri Terre, Ind. Posvetil ga je Most Rev. Chartrand, škof indijanapolski.

Pri neki tukajšnji cerkveni slavnosti je eden izmed govornikov s sledečimi številkami dokazal, kaj ima Chicaga od župnijskih šol. Dejal je, da če bi danes mesto zaprlo vse katoliške šole, bi zidanje novi potrebnih publičnih šol stalo 10 milijonov dolarjev. Za njih vsa-

koletno zdrževanje bi bilo pa potreba dveh nadaljnjih milijonov dolarjev na leto. Že same te številke glasno govore.

Jubilej reda katoliških borštinarjev, ki ima v Chicagi okrog 32.000 udov je od 16. — 21. maja obhajal 38 letnico svojega obstoja. Ob tej priliki so se vršile velike slavnosti v Aryan Grotto Temple. Wabash Av. Nastopalo je 200 prvovrstnih pevskih moči raznih oper.

Po izjavi generalnega pravdnika Indiane sme biti katoliška redovnica nastavljena na publični šoli, tudi če izvršuje svojo službo v redovni obleki in zaslužek potegne samostan.

Praznik dobrotelosti so bile binkošti za našo chicaško nadškofijo. Prevzvišeni naš nadpastir je kot oče ubogih stopil pred svoje škofljane, da mu po možnosti pripomorejo k vzdrževanju škofijskih dobrodelnih naprav za prihodnje leto. Iz letnega poročila, ki ga je vsak dobil je tudi vsak lahko spoznal, da svojega lanskega prispevka ni izročil kakemu Kristanu, ampak res očetu vbogih, v katerih prid je vse šlo in je bilo še premalo. Zato so se pa

roke naših dobrih tudi letos, kljub izredno slabim časom, radodarno odprle.

Tretjeredniški kongres, ki se bo v jeseni vršil tu v Chicagi, obeta biti prav imponozanten, kakor je razvidno iz raznih navduševavnih izjav naših škofov. Zanimivo je kar piše Eminenca kardinal Daugherty v svojem tozadevnem pismu o tretjem redu v Ameriki: “V prvih časih ameriških kolonij, tako pravi, je bil tretji red povsod razširjen. Še leta 1686. je bilo po frančiškanskih virih 100.000 tretjerednikov v Ameriki. Radi odpada Anglije od katoliške cerkve, je bil tudi ameriški tretji red začasno zatemnjen. Toda zdaj, kakor se zdi, je po previdnosti božji zopet prišel zanj čas, da na novo uveljavi svoje pravo v deželi, za katere odkritje se imamo frančiškonom zahvaliti. Naj bi ljubi Bog blagoslovil kongres, prvi ameriški narodni kongres frančiškanskih tretjerednikov, z velikim vspehom, naj bi mu dal nove pobude, tako, da skoro napoči dan, ko se bo lahko upravičeno reklo, kar je Friderik II. okoli leta 1240. pisal: Saj ga skoro ni moža ne žene, ki bi ne bil v tretjem redu.

DAROVI ZA AVE MARIA.

1. \$5.50 je darovala Angela Perušek.
2. Po \$5 so darovali: Jos. Mihelič, Kati Lovrin, N. N. iz Cannonsburga.
3. Po \$33 so darovali: Josipina Meglen, N. N. iz Loraina.
4. Po \$2 so darovali: Neimenovana iz Johnstowna, Marija Mohorič, Marija Krucz, Terezija Stefanič, Agata Tomazin, Ana Butkovich, Ana Lampe, Marija Chernich, J. Merkun, Marija Karlin, Jos. Vidmar in Frank Žitnik.
5. Po \$1.25 sta darovala Frank Stefančič Matija Sedlar.
6. Po \$1 so darovali: Marija Kostelec, Mary Nemanich, Frances Gregorich, Frank Gunde Josipina Kranjc, Mary Hiti, Ivana Omahen, Marija Jarnevič, Josipina Meglin, Regina Schiff, Pavel Jamnik, Mihael Tomšič, Agneza Gorjup, A. S. Farr, Col. I. Petkovšek, Martin Tomec, Frank Perovšek, Ana Kamin, Marija Mehle, Štefan Ralbosky, Frank Sapovic, Ana Medič, Marija Markovič Marija Žust, Ivana Flake, Marijeta Zupančič Ivan Lovšin, Marija Kastelic, John Klobučar, Rozalija Ambrož, Uršula Tratnik, Terezija Strah, A. Geršman, Štefan Jaksa, Mary Čulik.

7. Po 50c so darovali: Ivana Pivk, Viljem Avsec, Frank Tomshe, Nik. Novak, Rozi Kralj.

Zahvale.

Tudi jaz sem vsled obljube dolžna Mariji javno zahvalo, ker sem bila uslišana. Ko s tem spolnujem svojo obljubo, priporočam vsakemu, naj se v stiski zaupno na Mater usmiljenja obrne, ne bo ga zapustila, kakor mene ni.

Mrs. J. Klobučar,
Calumet.

Obljubil sem Mariji in presv. Srcu Jezusovemu, da se bom če ozdravim, javno zahvalil v Ave Mariji. Ker je bila moja prošnja uslišana, s tem s hvaležnim srcem spolnujem svojo obljubo.

Leo Adamich.

Hvala presv. Srcu Jezusovemu in presl. sladkemu Srcu Marijinemu za uslišano prošnjo.

John Kapla.

Pretečeno zimo sem bila zelo bolna. Z zaupanjem sem se obrnila na presv. Srce Jezusovo in presl. sladko Srce Marijino in obljubila javno zahvalo, če bom uslišana. Nisem upala zastonj. Zato se čutim dolžne svojo obljubo izpolniti.

Barbara Stucel, Calumet.

Prisrčno se zahvaljujete presv. Srcu Jezusovemu presl. Srcu Marijinemu in sv. Jožefu za uslišano prošnjo.

Ana in Zofija Šmajdek,
Cleveland, O.

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici za ljubo zdravje, moje in moje hčerke.

M. B., Brooklyn.

Sprejmite še mojo zahvalo v priljubljeni mi list Ave Maria. Jaz sem deklica dvanajstih let. Skoraj tri mesece sem bila tako nervozna, da sem se na celem telesu tresla in desna roka mi je skoro popolnoma odpovedala. Ker mi moja mama vsled slabih razmer ni mogla zdravniške pomoči priskrbeti, me je zaobljubila Mariji, Zdravju bolnikov, ki zastonj zdravi in ozdravi tudi take, ki jim zdravniki ne vejo pomoči. Tudi me z mamo nisve zastonj vanjo zaupale. Ravno ta Marijin mesec se mi je zdravje tako nepričakovano zboljšalo, da sve prepričani o njeni pomoči. Sprejmite to najino javno zahvalo Kraljici maja, kateri se bove s sestrico, ki bo šla zdaj h prvemu sv. obhajilu še posebej prav prisrčno zahvalile.

Mrs. Mary Markovič,
San Francisco, Cal.

NAŠ STRIČEK

Los Angeles, Cal.

Dear Uncle:—I wish to write you a few words, because I am sorry I cannot write Slovenian. I go to St. Cecilia's School and I am in the fifth grade. We have a Club for Altar Boys called St. Aloysius Society for boys. I am going to be a Priest.

Your truly
Aloysius Ostronich.

Dragi Lojzek: Kako sem vesel tvojega pisma. Iz Los Angeles se do sedaj še ni nihče oglašil na našem cornerju. Ti si prvi. Three cheers for Los Angeles! Posebno me veseli, da boš postal duhovnik. Upam, da boš prišel k nam, da boš Priest of Order of St. Francis. Le še velikrat piši.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — **Dragi striček:** — Tudi jaz sem enkrat mislila, da se pridružim na vaš korner. — Jaz sem učenka St. Lawrence School. Stara sem 11 let in hodim v 5 grade. Hvala Bogu da sem bila zdrava celo leto, dal Bog da bi še več let živela srečno in veselo in da bi ubogala ata in mamo posebno pa da bi skozi celi mesec majnik vsaki dan vredno sprejela sveto obhajilo in prosim vas spominjajte se me pri sveti maši in jaz bom darovala eno sveto obhajilo za vas pa ne zamerite za slabo pisanje ker zdej prvokrat pišem slovensko. Vas lepo pozdravim dragi striček.

Magdalena Tekaučič.

Draga Magdalena: — Kako sem vesel tvojega pisma. Hvala ti lepa za tvoje sveto obhajilo za me. Gotovo se te bom rad spominjal pri sveti maši. Le lepo pridna bodi!

Tvoj striček.

Forest City, Pa. — **Dragi striček:** — Tudi jest pridem na vaš korner star sem 10 lejt in se učim za prvo sveto obhajilo ker imamo trikrat na teden sunday school ker spadam v fara svetega Jožefa v Forest City, Pa. Pa se moram prav lepo zahvaliti našemu Fathru Dreva, ker se z nami trudijo in nas tako lepo uče in so nas pohvalili, da smo se

že dosti lepega naučili. Al vam dragi striček povem, nimam ta pravga veselja ko po Forest City že zopet ravno tisti seršeni rojijo, ko so lani, ko ste jih tako okračili, da smo se vsi smejali ko so nam dobrega Fathra opikali, de so mogli nas zapustiti in ravno na isti način pikajo letos našega prišlega novega in dobrega Fathra Dreva, katerega imamo otroci tako radi. To so glih stari seršeni so tako strupeni. Al naš father imajo pa tudi trda koža jim ne morejo do živega. Oh ko bi bil skoraj sveti Jakob da bi bile hruške zdrele, morda se bodo potem na kake hruške spravili. Moja mama so rekli da so v starem kraju seršeni najraj na hruškah, ker ne morem reč da jih je veliko al strašno pikajo da je strah in groza. Zdej Vas pa pozdravim in Vas prosim spominjajte se nas pri sveti maši in tudi na forestcitiške seršene ne pozabite da bi nam dali vendar lubi mir ki ga že pet lejt ni, ker je nekaj takih seršenov v cerkvenem odboru. Vas pozdravljam

Anna Komin.

Draga Anni: — Jako mi je hudo, da se pri Vas tako godi. Kajne, ko boste pa Vi American Boys and Girls odrastli in boste veliki, pa ne boste pustili, da bi kedo tako delal z Vašim Fathrom, pa se boste postavili zanj in ga boste branili. Vidiš, to je zelo veliko pohujšanje za Vas, ko vidite kako taki nesrečni očetje delajo greh proti četrti božji zapovedi. Vendar, otroci, vedite, da jih bo Bog kaznoval. Tisti, Bog ki je rekel: "Spoštuj očeta in mater". Vi, otroci, pa le radi imajte Fathra Dreva in molite zanj.

Vaš striček.

Cleveland, O. — St. Lawrence School
Dragi striček: — Že dolgo časa se nisem oglašil na našem cornerju. Približala se je pomlad ž njo vred je prišel prekrasni maj tudi jaz bi rad počastil našo ljubo Mater Marijo.

Oj mati Marija, o ljubljena mat

kaj hočem ti letos za zmarnice dat.

Dam ti svoje srce, kar bom molil, delal in se učil skozi celi majnik, daroval bom v čast Materi Božji, ker le po Mariji moremo priti k Jezusu. Prosil bom Marijo, da bi mogel vredno prejeti sve-

to obhajilo skozi cel mesec majnik, daroval bom tudi za Vas striček sveto obhajilo. Prosim tudi Vas, dragi striček, da bi se me spominjali v molitvi in to naj bo naš venec okoli Matere Božje. Zelim, da bi se tako združili vsi katoliški otroci okoli Matere Božje. Pozdravim vse čitatelje Ave Maria, posebno pa Vas, striček. Vas

Thomas Mervar.

Dragi Thom: — Kakor pisma tvojega brata tako sem vesel tudi tvojega. Le pridna bodita. Kako je lepo ko sta oba brata tako dobrega duha in da imata tako rada Marijo. Gotovo vaju dobra mamičca tega uči. O, kako sta srečna, da imata tako dobro mamo! Pozdravita jo prav lepo v mojem imenu. Hvala ti lepa za tvoje sveto obhajilo za me. Da, tudi jaz se te bom rad spominjal celi mesec vsaki dan pri sveti maši.

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — **Dragi striček:** — Morebiti mislite, da smo že vsi umrli tu na Soudanu, ko ne pišemo na corner. Vseglah smo še vsi živi. Pisati ne moremo ker nimamo časa. Jaz se nisem oglašila na Vaš "korner" od kedaj smo imeli "Mali Ave Maria". Tisto je pa tri leta nazaj.

Vreme tu je lepo in toplo. Vrt je že pripravljen za sejanje. Od kar sem Vam zadnjič pisala sem bila v Sixth grade. Zdaj sem v ninth grade, to je "Freshman". Jaz sem stara 15 let in hodim v High School.

Zadnji teden smo imeli v High School program, ko je bil ves sestavljen by the Freshman. Jaz sem tudi bila na programu. I wrote and read the "High School Paper".

Če so še kateri boys in girls, ki so tudi v Freshman, tell them to write na "korner".

Ta mesec smo jako busy v šoli. Bomo imeli Exam's in imamo cel mesec final preparations for the exam's.

Če boste mogli brat to bo O. K.

Mi vsi vas lepo pozdravimo tudi moja friend Anna Schweiger in moj "dad". Se zna da nisem expert in talking and writing the Slovenian language as this letter shows.

Hoping to hear from some Freshman in the near future I remain everybody's on the "corner" especially yours, Striček.

Barbara Nemanich.

P. S.—Regards to all on the "korner".

Draga Barbrie: — Kako sem vesel tvojega pisma. Kako naj boš "expert" v slovenščini, ko pa nisi imela prilike se naučiti. Jako dobro znaš. Prav dovolj za te in te pohvalim, da znaš toliko in posebno, da imaš pogum slovensko pisati. Veš kaj, Barbrie, daj še kaj pisati. Otroci bodo radi brali. Sedaj pa Freshman po Ameriki, oglasite se; Come on! Let's hear from you! Best regards to you, Barbrie, and to all in Soudan.

Vaš striček.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovcem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Poštено blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste **NAJBOLJE** postreženi.

Tudi preiskujeva lastnasko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tožbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnih in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastoj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjc
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barcley.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

